

Áhítat – 2021. 01. 01.

¹Dávidé. Áldjad, lelkem, az URat, és egész bensőm az ő szent nevét! ²Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled! ³Ő megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet, ⁴megváltja életedet a sirtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg. ⁵Betölti javaival életedet, megújul ifjúságod, mint a sasé.
(Zsoltárok 103:1-5)

Áradó, őszinte, személyes, mélyről feltörő hálahimnusz ez. Érezni, hogy a tartalom szétfeszíti a kifejezési eszközöket. Ugyanis többről beszél, mint ami elmondható. Kevés hozzá a szó és a zenei hangzás. Nem elég a fegyelmezett, ünnepi jelenlét, a szív és az értelem koncentrációja. Az **egész benső** kell hozzá. A személyiség teljes mélysége: azok a lélekrétegek is, amelyek a szent cselekmények során általában tisztos távolságot tartanak a csodától; külön kezelt és távol tartott tartalmak érintetlenségét vigyázzák. Tartalmakét, amelyek innen tartanak bennünket azon a határon, amelyet a „nem kell semmit túlzásba vinni” bölcsessége kijelölt. Letudni való ünnepi vizithez a felszín is elég. A hálához, Isten valóságos és személyes kegyelmi tettei láttán, az egész benső mozdulása kell.

Egy újjáteremtett lélek optimizmusa szólal meg ezekben a mondatokban. Megtapasztalta ennek a világnak a nagy rontásait. Tudja, mi a **bűn**: a sajátja és a másoké. Megszenvedett mindkettővel. Tudja mi az, amikor ezt sirja:

*A bűneimmel egyedül vagyok.
A szó lebotlik ajakamról,
Mint elesett, fölvérzett kisgyerekek:
Kiáltana, de csak szepegni tud,
És poros arcán két sáros barázdán
Nagy tehetetlen könnyek cseperegnek.*
(Sík Sándor: A bűneimmel egyedül)

És tudja, mi a **betegség**, mi a **halál** és mi a **kárhozat**. Ismeri a lélek haláltusáját, amelyben:

*Szótalanul, gondolatlanul
Mondod magadnak: mindegy, mindhiába:
A bűn, a betegség, a nyomorúság,
A mindennapi szörnyű szürkeség
Tömlöcéből nincsen, nincsen menekvés!*
(Reményik Sándor: Kegyelem)

És Isten **mégis** mindezekből kiszabadította. Miért? Ezt megmondani soha nem lehet, csak utalni rá: mert tetszett neki így cselekedni. Mert Ő ilyen. Mert **szerette**. Mert Ő a **Kegyelem**. És most ő itt áll a nagy szenvedések után, betöltve **örömmel**, testben és lélekben **megújulva**, mint a mesebeli **sasmadár**. Mint egy **király**: kegyelemmel és irgalommal **megkoronázva**. És énekelni kezd az **egész benseje**, valahonnan mélyről, ahol az eljövendő századok Krisztushimnuszai szólnak: „Áldjad, lelkem, az URat, és egész bensőm az ő szent nevét! Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled! Ő megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet, megváltja életedet a sirtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg. Betölti javaival életedet, megújul ifjúságod, mint a sasé.” Az év első napján töltsd el hálával egész lényünket Isten szabadító szeretetével!

Imádkozva énekeljünk, énekelve imádkozzunk énekünk szavaival:

*Áldjad, én lelkem a dicsőség erős királyát!
Őnéki mennyei karokkal együtt zeng hálát!
Zúgó harang, Ének és orgonahang, Mind az ő szent nevét áldják!*

*Áldjad Őt, mert az Úr mindent oly szépen intézett!
Sasszárnyon hordozott, vezérelt, bajodban védett.
Nagy irgalmát Naponként tölti ki rád: Áldását mindenben érzed.*

*Áldjad Őt, mert csodaképpen megalkotott téged.
Elkísér utadon, tőle van testi épséged.
Sok baj között Erőd volt és örömd: Szárnyával takarva védett.*

*Áldjad Őt, mert az Úr megáldja minden munkádat,
Hűsége, mint az ég harmatja, bőven rád árad.
Lásd: mit tehet Jóságos Lelke veled, És hited tőle mit várhat.*

*Áldjad az Úr nevét, Őt áldja minden énbennem!
Őt áldjad, lelkem és Róla tégy hitvallást, nyelvem!
El ne feledd: Napfényed Ő teneked! Őt áldjad örökké! Ámen.*